

Svet anjelov

Zopárkrát zaklopal kovovým klopadlom na masívne dvere a čakal, kým mu otvoria. Netrvalo to dlho a zlatá rúčka sa naozaj pohla, otvárajúc krídla dverí dokorán. Za nimi však nikto nebol, no mladý chlapec neváhal a vkročil dovnútra.

Ako prvé mu do nosa udrel zápach, ktorého sa bál najviac zo všetkého. Závan smrti a večného chladu sa širil obrovským priestranstvom. Steny pokrývala hrubá vrstva špiny a podlaha z čistého mramoru bola zmáčaná slzami všetkých bytostí, ktoré obývali danú miestnosť. Ležali navôkol, roztrúsené a poznačené bolesťou, smrteľnou agóniou.

„Takže toto je to slávne nebo?“ mladé dievča, ktoré stálo povedľa a uškŕňalo sa, sa nahlas spýtalo otázku, ktorá ich trápila oboch rovnako. S povzdychom podišiel Nyo k jednej z bytostí, ležala bezvládne v slabo osvetlenom kúte miestnosti. S neskrývanou nežnosťou, ktorá sa k jeho zjavu nehodila, pohladil zvädnutú pokožku anjela. So súcitom sa zadíval na polámané krídla tejto nevinnej bytosti, vyslal k nemu vlnu smútku zo svojho srdca. Tušil však, že anjelovi už pomôcť nedokáže.

Spoločne s Lariou prechádzali pomedzi stĺpy, ktoré boli s pravidelným odstupom rozmiestnené pomedzi okná, cez ktoré žiarilo chladné svetlo Mesiaca dovnútra. Ich dunivé kroky sa odrážali od vlhkých stien a všade sa ozývali, až prenikli do uší všetkých prítomných anjelov.

V tej chvíli, ako na nevyslovený príkaz, sa z bytostí vydrali žalostné výkriky povetrím. Nyo sa pri zvuku ich hlasov roztriasol, zimomriavky mu vybehli po chrbte až ku krku a zuby sa mu hlasno rozdrkotali.

Laria sa zasmiala pri pohľade na svojho spoločníka, napoly mŕtveho od hrôzy, a užívala si jeho strach. Tohto posvätného miesta sa nebála, často ho vídavala vo svojich snoch, chápala bolesť a žiaľ anjelov. Naopak, Nyo nemal ani tušenia, prečo plačú za niečím, čo už bolo dávno stratené. Aby túto nevedomosť napravil, priblížil sa k jednej okrídlenej bytosti, jej kedysi snehobiele krídla boli teraz poznačené nespočetnými tmavými škvrnami zla.

Anjel ho zbadal a i napriek bolesti, ktorá sa mu zračila v tvári, sa pokúsil o úsmev.

„Drahý človek, prišiel si sa pobaviť na našom utrpení?“ Anjel sa už vôbec nesnažil skrývať to, že je mu Nyo ukradnutý. Ten sa však nedal odradiť neprijemným správaním anjela a položil mu dôležitú otázku, chcel, aby mu vysvetlil situáciu anjelov okolo nich. Laria stála niekoľko krokov od nich tváriac sa, že ich nepočúva, no pritom hltala každé jedno slovo, ktoré vyšlo z úst posvätných bytostí.

„Poznáš nás zo sveta rozprávok i zo sveta Biblie, okrídlené bytosti, ktoré prisahali, že budú držať ochrannú ruku nad ľudskou rasou, ako dlho to len bude možné. Avšak, aj my, Božie stvorenia, máme svoje hranice a ľudia si to vôbec neuvedomujú,“ s námahou sa nadýchol a posadil sa na studenú dlážku.

Nyo si kľakol oproti nemu, stále sa dívajúc do zlatistých Gabrielových očí. Ten pokračoval.

„Každá ľudská duša sa narodí nevinná,“ pousmial sa, akoby naznačoval Nyovi, že on sám tomu neverí.

„Ľudský svet je plný zla a pokušení, ale to už iste vieš. Preto sme tu my, aby sme im pomáhali predísť hriechu a priniesli ich do spasenia.“

Laria sa uškŕnula a chcela namietat, že ľudia už boli zatratení od svojho počiatku, no udržala sa na uzde a ostala ticho.

„Sám Stvoriteľ poveril nás, jeho verných služobníkov, aby sme dohliadali na ľudí. Preto urobil niečo, čo dokáže len On. Každého z nás pripútal k ľudským dušiam.“

Gabriel ďalej pokračoval vo vysvetľovaní tohto puta medzi anjelskou bytosťou a obyčajným človekom. V krátkosti svojmu trepezlivému poslucháčovi porozprával, ako dokážu

intuíciou, myšlienkami a pocitmi naviest' dušu na tú správnu cestu, preč od zla a hriešnikov, ako ich úloha spočíva práve v tom, aby sa aj oni nedostali do večného konca.

Vtedy ho Nyo, doteraz pozorne sústredený na Gabrielove slová, prerušil.

„Prečo však potom trpíte?“

Rukou prešiel po miestnosti, ukazujúc pritom na bezvládných anjelov na zemi a pri stenách, zdôrazňujúc výkriky a stony, ktoré vôbec neutíchali, na bytosti, ktoré by mali byť čisté a nevinné, sú teraz zničené a poznačené Temnotou.

„Prečo trpíme?“ Gabriel sa zasmial nad chlapcovými slovami. „Pretože vy na Zemi, aj napriek našej pomoci, ďalej páchate hriechy a šírite do sveta zlo. Trpíte aj vy, to áno, ale my ešte viac. Za vás, trpíme pre vaše zlé skutky. Boh poveril nás, aby sme vám pomáhali a vy naďalej konáte po svojom!“

Pri konci sa už anjel neovládol a zvýšil hlas na Nya neúmyselne, vyčítajúc mu chyby celého ľudstva.

Laria sa úspešne ovládla aj tentokrát a držala svoj štipľavý jazyk za zubami. I tak by svojimi slovami nepomohla v tejto situácii.

Nyo odvrátil svoj zrak od umierajúceho anjela, už viac nedokázal zniest' pohľad na to večné utrpenie, ktorým musel prechádzať. Avšak Gabriel mu to vôbec nechcel uľahčiť. Pozdvihol sa trochu zo zeme, opierajúc svoje ťažko zranené a napoly začiernené krídla o stenu.

„No vieš, čo je najhoršia časť tejto prísahy?“ povedal skoro nečujne. Chlapec sa nevdojak pozrel späť naňho, očakávajúc strašnú odpoveď.

„Nedá sa to vziať späť. Táto prísaha nás drží pri živote, až kým táto duša neodíde na miesto, kde sa bude konať Posledný súd.“ Gabriel sa neľútostne zasmial a Nyo od neho znova odvrátil zrak. Už viac nechcel znášať túto krutosť, ktorú mu anjel preukazoval. Ten však ešte neskončil.

„Anjel toho znesie viac, oveľa viac ako ľudská bytosť. Ale každý, človek či anjel, má svoje medze, nikto nežije večne. Vieš, kam Všemohúci posielal anjelov, ktorí už nie sú dostatočne pri sile na to, aby mohli strážiť ďalšiu dušu?“

Aj keď Nyo nechcel, aj tak počul každé jedno slovo z Gabrielových úst. Nesmelo potriasol hlavou, obávajúc sa odpovede.

Gabriel sa posunul bližšie k chlapcovi a zašepkal niekoľko slov, z ktorých aj Larii naskočila husia koža.

„Démoni. Pôjdu do pekla... a stanú sa z nich bytosti podsvetia.“

Viac už nemal síl a zosunul sa na podlahu. Zatvoril oči a upadol do bezsenného spánku, liek pre nezahojené duše.

Laria bez slov chytila chlapca za ruku a ťahala ho k dverám, ktorými vošli dnu. Týčili sa presne oproti nim, na druhej strane celej miestnosti, veľké ónyxové dvere zaliate krvou anjelov, ktorí upadli do večného zatratenia. Podľa množstva červene a toho, že čiernu farbu dverí pomedzi krv bolo sotva vidno, usúdil, že ich rozhodne nebolo len niekoľko.

Silno trhol Lariinou rukou a tá sa k nemu prekvapene otočila.

„Prečo chceš ostávať na tomto spustnutom mieste!? To si sa už vari načisto pomiatol?“ s povzdychom sa otočila späť k dverám. Nevedel jej to vysvetliť, no cítil nevysloviteľnú túžbu po vedomostiach. Túžil vidieť svojho anjela, svojho ochrancu.

Predstavoval si ho ako nebesky vyzerajúcu bytosť, žiarivo biele krídla, zlatisté kučeravé vlasy, ktoré by mu odstavali bokom, prenikavé oči vo farbe jasnej oblohy, celý oblečený len v priesvitnom rúchu, dar od Boha.

„Ja... chcem vidieť... môjho anjela,“ šeptom jej naznačil to, čo skrýval v sebe.

Ani sa nepokúšal poukázať na tú neviditeľnú silu, ktorá ho poháňala tým smerom. Mal taký dojem, že to ho práve jeho anjel volá k sebe, tiež túži po tom, aby ho konečne spoznal.

Ved' by to bol hriech, aby nestretol svojho ochrancu na mieste, na ktoré sa už tak skoro nedostane, ak ešte vôbec.

Laria sa začala smiať tak nahlas, až prebudila niekoľkých anjelov blízko seba. Tí, pri pohľade na jej radostnú tvár, ešte viac zaplakali.

„Ty... že máš anjela? Ty, ktorý spáchal najviac zločinov zo všetkých ľudí, ktorí doteraz žili, si myslíš, že máš nejakého ochrancu? Hlúposť!“ nevšímala si Nyovo trhnutie tela, ktoré jej prezrádzalo o tom, ako veľmi ho jej slová zranili.

„Ty, čo si už od svojho narodenia len jedna obrovská nula, dúfaš, že máš niekoho, koho môžeš obviňovať za to, čo si urobil? Prebuď sa konečne! Ty jediný si zodpovedný za svoje chyby,“ posledné slová už len zašepkala, obrátila sa k dverám a rozhodným krokom sa k nim blížila.

Chvíľu len stál na mieste, akoby mal nohy zakorenené v podlahe, potom si Nyo vzdychol a pomaly ju nasledoval. Vedel, že má pravdu. Tušil to rovnako, ako dúfal, že sa mýli, no Lariine slová len potvrdili jeho obavy. Naozaj tu bol sám, v ľudskom svete aj vo svete mágie bol sám, nič neznamenal, úplne sám a všade.

Potichu otvoril masívne dvere a zmizol zo sveta anjelov, verných a užialených bytostí, ktorých slobodné vôle boli pomotané s ľudskými dušami. Opustil svet pretvárok a lži, večného súboja Svetla a Temnoty.

Akonáhle sa dvere s hlasným buchnutím uzavreli, okamžite sa na neho Laria škaredo pozrela.

„Tá otázka vo vnútri, že kde je tvoj anjel, to si myslel naozaj?“ s neveriacim pohľadom sa dívala na chlapcovu smutnú tvár.

Ten len sklopil zrak a slabo prikývol na znak súhlasu. Nemal dôvod jej neveriť, ved' ho doteraz všade sprevádzala po anjelskom kráľovstve, dokonca mu zachránila niekoľkokrát ten jeho biedny život.

Spomenul si, ako ho svojimi bojovými schopnosťami obránila pred svorkou krvilačných vlkov. Kebyže sa vtedy neobjavila z ničoho nič, už by dávno ležal s prehryznutým krkom a pomaly hnil v zemi. Pri tej myšlienke sa striasol. Nechcel ešte zomrieť.

Do mysle mu ešte vstúpila spomienka na to, ako ho zachránila len pred niekoľkými minútami, práve vtedy, ako pristúpili k dverám do chrámu anjelov. Naháňali ich nejaké tiene, čudné stvorenia, a chniapali po nich svojimi pokrútenými rukami s ostrými nechtami ako dravce siahajúce na svoju korisť.

Laria mu neskôr vysvetlila, že to boli duše tých, ktorí sa večného spasenia nikdy nedočkajú, odpadlíci, ktorým nebolo súdené, aby mali nejakého ochrancu. Pred očami sa mu zjavili zlovestné tváre tých bytostí, boli bez emócií či nejakého citu, ako bez duše. Báľ sa ich, veľmi. Po Lariiných slovách mu teraz bolo jasné, že aj jeho taký osud čaká, osud nikoho.

Do očí mu vbehli slzy, no silou vôle ich potlačil hlboko, až na dno svojej duše. Uzamkol ich na miesto, z ktorého sa už nevyslobodia, žiadny smútok ani ľútosť. Prišiel do tohto sveta s určitým cieľom a nevzdá sa, až kým ho nedosiahne. Až potom sa môže zosypať ako troska a rozbiť sa na márne kúsky. Potom už na tom nebude záležať.

Rýchlo si utrel oči do špinavého rukáva bundy, ktorá na ňom visela ako na strašiakovi, a očkom sa pozrel na svoju spoločníčku, či ho videla plakať. Laria sa tvárila, že si obzerá zaujímavé ornamenty na chrámových dverách. Nyo vedel, že sa ho len snaží oklamať, v skutočnosti jej je ľúto, čo sa stalo.

Prehltol horké slzy, ktoré sa mu znova tislí do očí, a podišiel k nej bližšie.

„Laria...“ keď začula svoje meno, opatrne zodvihla hlavu a pozrela sa do Nyových čiernych očí.

„Je to... je to pravda, že neexistuje? Môj anjel... naozaj nikdy nežil? Skutočne som bol

vždy sám?“ potichu vyslovil ťaživú otázku, ledva sa mu ju podarilo vysloviť celú.

Bál sa pravdy, no potreboval ju počuť na vlastné uši, len takto mohol uveriť, že žiadna nádej pre neho neexistuje.

Dlho bolo medzi nimi ticho, atmosféra sa zhoršila lusknutím prstov, vzduch bol dusný, až sa skoro nedalo dýchať.

Laria pootvorila ústa, no nedokázala mu ešte viac ublížiť. Nemohla mu povedať pravdu a dívať sa, ako sa mu láme srdce a predstavy o budúcnosti.

„Ja... samozrejme, že som to tak nemyslela,“ nervózne sa zasmiala. Našťastie sa jej Nyo nepozrel do tváre, hneď by spozoroval, že klame.

„Určite existuje... niekde ďaleko... možno sa ťa vzdal a teraz... ja neviem!“ namosúrene sa otočila k nemu chrbtom a vzdychla.

Tento chlapec ju trápil už niekoľko dní rozličnými otázkami, na ktoré nemala odpovede. Neznášala tú bezmocnosť, ktorú pri ňom v daných situáciách cítila. Bolo jej veľmi proti srsti, aby mu klamala, ale pokiaľ ho nechcela zraniť ešte viac, inej cesty nebolo.

Po chvíli, počas ktorej ani jeden nevyslovil ani slovo, sa otočila späť k Nyovi, ktorého si i napriek jeho všetečným otázkam aspoň trochu obľúbila. Záležalo jej na ňom a na jeho cieľi, celým svojím bytím mu chcela pomôcť, aby splnil to, prečo sem vlastne prišiel, aj keby ju to malo stáť jej život.

Nyo sa zadíval na oblohu, ktorá už naberala červenkastý odtieň večerného Slnka. Čoskoro bude posiatá hviezdami, malými bodkami v čierňave, ktoré žiaria silnejšie ako oheň, ktorý odrazu pocítil v srdci.

Bolo to také jasné a jednoduché! Pri tej myšlienke sa celý roztriasol vzrušením. Musí ho nájsť, musí sa spýtať svojho anjela, ako má postupovať ďalej. Nevadí, že pri ňom nebol celý jeho život, keď sa s ním stretne, odpustí mu to. Ale musí ho nájsť a zistiť, či koná správne. Proste musí.

„Laria, viem, čo musíme urobiť,“ pozrel sa na ňu s úsmevom, ktorý nepasoval do danej situácie.

So zmäteným výrazom v tvári čakala na jeho slová. V kútiku duše vedela, čo jej chce povedať, vedela, čo chce urobiť.

„Musíme ho nájsť. Vrátime sa do chrámu, Gabriel nám pomôže,“ v duchu jasal nad svojou múdrosťou i tým, ako to všetko zvládol. Nerozplakal sa ako malé decko, ale postavil sa k problému ako chlap.

Laria vyslovene zbledla. Nemala pripravenú odpoveď, nevedela, čo robiť. Presne pre túto bezmocnosť ho tak veľmi neznášala.

Nemala ani veľa času, aby mu niečo povedala. Nyo na ňu nečakal a vrhol sa na dvere späť do chrámu. Poľahky ich otvoril, akoby mu to bolo súdené, aby sa tam vrátil. Zmizol za nimi v očakávaní a netrepezlivom vzrušení, tešil sa na stretnutie so svojím anjelom. Gabriel mu určite poskytne všetky informácie na to, aby ho mohol nájsť bez väčších problémov.

Laria ho s povzdychom a výčitkami svedomia potichu nasledovala dovnútra. Mala zlé tušenie, nepríjemný pocit, ktorého sa nemohla zbaviť.

Toto sa neskončí dobre.

Ako sa masívne dvere chrámu zatvárali za nimi, na nočnej oblohe zasvietila prvá hviezda, Mesačnica, symbol zrady.